

POZOR HOLUB!

Pondělí, 05. června 2023

Myslela jsem si spousta lidí - oddechla, když ve všech médiích zaznělo slovo "žrovná". I v carsko-
novina. Obádná jsem byla vyzvána doporučením dopisem, že má jít "etnický kurz pokračuje klasickými
předními kámi na úroveň, nikoliv home office, jako doposud. Pro mě to znamenalo vytrhat si obě, schovat tepláky a
vytáhnout podprsenku. A s detskou radostí jsem se tájila na první den "ždo", kam jsem se musela dopra-

Okouzlená jsem se procházela po poloprůhledném
nádraží - v Lucernu, s kelámkem hotovými kávy a pozorovala nezvyklý ruch, který
dával znít, že se svět se opět vrací do normálu.

Kochala jsem se každým detailem smájením s děvno
zapomenutou v motorovém oleje, "erstvá" upečených pečlivě a neumytého
podpá. S nástnost jsem pozorovala holuby, jež si v kovových konstrukcích
nastupují postavili hněda, aby vyvedli na svět další potomky a v duchu mi
přijelo na mysl, že jaro je tady bez ohledu na situaci, která ochromila celou
svět.

Mému citlivému oku nemohlo uniknout, že jedno z
holubů mlátlo vypadlo z hněda a zmálo se v bolesti, nepovímnutě mezi
nastupujícími. Zraněná pálo o pomoc, ale nemohlo přehlédnout motorových
vlaků. Dáky jeho jedné barvy splávalo s prostým medem, a tak bylo skoro
neviditelné. A bylo jeho tenoučkým pápáním zcela neslyšným, máj ochranný pud
nenechal jeho utrpení chladnou a rozjela jsem záchrannou akci i za cenu, že na
kurz dorazím pozdě.

Jak rozum velev, vytvořila jsem slovo záchranné
stanice. Bohužel, mou první prosbu vyslyšel pouze známý. Nedala jsem se
odběhat a vyhledala jsem kontakt na "Žptáka v nouzi". Nepřijmání paní - vyslyšela
má první první monolog a pak mi stroze oznámila, abych zavolala hasiče.
Překvapeně jsem zopakovala její slova, zda mám opravdu zavolat hasiče a ptá-
ježibaba má ujistila, že jsem slyšela správně.

Tak tedy hasiči. Vytvořila jsem slovo 112 a
zopakovala opět prosebný monolog na téma zraněná holub - mládě.

Službu konají hasiči má trpělivě vyslechnul a
vyzval mě k tomu, abych se představila celým jménem a sdělila i adresu a datum
narození. Nemohlo mi uniknout vzdálené "ukájná" hbitých prstů na klávesnici, kde
pravděpodobně vyhledával moje jméno v sekci uprchlých chovanců z
psychiatrického ústavu.

Nastupující se mi podařilo hadiconosie nákolika
argumenty přeměnit o svém páetnosti a ujistil mě, že má koho požádat, aby mládě

zachránit.

Jestli si myslel, že mám planými slovy uchlácholil a jáj nechám celou věc být, tak se tedy spletl. Zakoupila jsem si další hnušnou kelámkovou kafe a vytrvale seděl na patnátku jsem čekala na záchranou jednotku.

Přijeli za necelou hodinku a holub mládě, která jsem nespustila ze zřetele, jetrně dali do bedničky a odnesli na záchranou stanici.

Teď celí věc mohla skončit happy endem. Ale v ten den je třeba, nebylo ptáček zítřkem konec.

Na zpáteční cestě z kurzu jsem se zastavila v suterénu nádraží - do místní samoobsluhy, kde jsem měla v plánu bleskově nakoupit pár drobností - k večere.

Za mnou majetně vešel po dvou holub a zpřisobil neekankou rozruch.

Nejdříve se lehce vznesl nad přepravky se zeleninou, pak pokračoval k regálům s pivem, kde zanechal několik tekutin značek a pak začal kroužit u regálu s alkoholem.

Netrvalo ani půl hodiny a za chvíli se zjevily dvě ušnice se smetky v rukou, aby holuba zpacifikovaly. Dle jejich neobratného pohybu - tuším - že ptáček je nikdy nehonily. Ovšem, nikdo jim to nemůže má - za zlé. Ve chvíli se to asi neudály, ale každá nová zkušenost se potvrdí.

Ušnice se asi domněly, že musím zlikvidovat věchno, vě věchny, kdo přišel s holubem do styku, nebo by s ním jen zdělnivě souviselo.

Neohroženě mějvám - smetky vypadalo nebezpečně, a tak jsem se pudově schovala za balíky s toaletním papírem. Ne tak jiní - zříkavci, z Balkánu, kteří jsou na podobné situace pravděpodobně zvyklí, ti zalehli na zem s rukama za hlavou a čekali, až se celí věc přeměně.

Po nějaké chvíli podezřelého ticha jsem se odvětila vykouknout z provizorní záchodové barikády a než jsem se nadělila, angažovaná ušnice má přetáhla smetkykem přes zída. Sice se mi omluvila a dle jejích slov to bylo nechtěně, ale já jí nevím ani za máj, protože ta řína byla dobře měřená.

Situace vypadala po příchodu velmi nebezpečně, a tak jsem po vzoru jižanských sousedů padla k zemi a nepřipadněmi páťskoky se plátila k pokladně.

Podávalo se mi nepozorovaně uniknout dalšímu náletu agresivních ušnic a k měmu velkému překvapení se statečně holub vydal za mnou. Z prodejny jsme odešli skoro zirově s opeřencem, nepozorovaně, neboť ptáček se z bezpečnostních důvodů plazil taky.

Celá 1/2 den by se dal shrnout tak, že záchrana holubího mláďáte ve mně zanechala hluboký pocit a neohrožený úsměv zanechal otisk smetlkových nůsady.

Co z toho plyne?

Jakmile je v tom holub, buďte na pozoru.

Váďy a vájeho schopněj

VERONIKA